

“Per nosaltres, que vinguen”

El vicepresident iraquità,
Taha Iassín Ramadan,
parla sobre la
confrontació amb
l'Amèrica de Bush,
la posició de Berlín
i les possibles
conseqüències per al
món islàmic d'una nova
guerra del Golf.

Taha Iassín Ramadan és a hores d'ara el col·laborador més estret del president Saddam Hussein i, dins el seu Govern, el responsable de la política econòmica i dels quadres de comandament. El general del bigoti, que sempre apareix vestit d'uniforme, excel·leix dins la camarilla de Bagdad per damunt del viceprimer ministre Tariq Aziz, portaveu diplomàtic del règim. El sunnita va nàixer a Mossul el 1939. L'any 1956 entra en el Partit Baath, de caire socialista i panàrab i, d'ençà del 1969, és membre del Comitè Revolucionari de Saddam.

—General, vostè ha proposat un duel per a dirimir el conflicte entre l'Iraq i els EUA. Qui hi lluitaria contra qui?

—Vaig suggerir el duel considerant que els nord-americans no paren d'escampar mentides i de desorientar així tots els països. Fins ara han assegurat que no tenen res en contra del poble iraquità. I que, com ha dit el ministre d'Afers Estrangers nord-americà, Colin Powell, l'únic objectiu de les sancions és enderrocar el nostre president i el seu entorn. Jo em pregunto: aquest desplegament de tropes tan grotesc i desproporcionat, qui o què ha de destruir, si no és el poble iraquità mateix?

—Quines armes s'estimarien més per al duel? Sabres, pistoles, míssils?

—Deixem la tria de l'arma als americans. La meua proposta era que els presidents Saddam Hussein i George W. Bush s'enfrontaren en un duel en un lloc neutral per tal d'alliberar els iraquians i així el món sencer dels problemes que els americans han ocasionat. I el secretari general de l'ONU Kofi Annan, hauria de mirar que tot s'esdevinguera de manera justa.

—Els nord-americans han pensat en una resposta ben diferent.

—Jo li diré en què pensen, els americans. No es trauen mai de la boca la paraula “democràcia”; la seua democràcia, però, la defineixen sempre d'acord únicament amb les seues necessitats particulars. Sense cap mirament, fiquen el nas en els assumptes dels altres, i no s'espanten ni a l'hora d'utilitzar armes de destrucció massiva. Ho volen decidir tot a soles: aquest poble ha de tenir aquest president, l'altre poble aquell altre; aquest resultat de les eleccions és bo, aquell és fals.

—D'altra banda, els EUA acusen l'Iraq de resoldre els seus conflictes amb els països veïns no mitjançant duels, sinó amb invasions.

—Caldria que preguntaren als nostres veïns si ara com ara se senten amenaçats per l'Iraq. Tots s'han pronunciat en contra d'un atac contra l'Iraq. O potser hom hauria d'encomanar la discussió d'aquesta qüestió a una comissió formada pels nostres germans àrabs, els països membres de la Unió Europea i els països asiàtics. Això fóra de ben segur molt aclaridor. L'il·legal entremat sionista...

—...com vostès anomenen Israel...

—...és l'únic a qui interessa que la conspiració dels americans vaja avant.

—L'Iraq i els Estats Units no han estat sempre enemics. Quan vostès van atacar l'any 1980 el règim de la revolució islàmica de l'Iran, als nord-americans això els anà com anell al dit. Saddam Hussein es convertí en el preferit de Washington.

—Les relacions entre l'Iraq i els EUA van ser interrompudes l'any 1967 arran de l'atac sionista contra Egipte, Síria i Jordània, i no es van reprendre

Taha Iassín Ramadan va sortir a totes les televisions del planeta quan fa poques setmanes va dir que per a solucionar l'actual clima de tensió entre EUA i l'Iraq el millor era que George W. Bush i Saddam Hussein s'enfrontaren en un duel, amb l'ONU com a jutge.

fins al 1983. S'han mantingut certes relacions econòmiques, però de visites mútues de presidents o vicepresidents no n'hi ha hagut mai...

— ...al desembre del 1983, siga com siga, Donald Rumsfeld va visitar Saddam Hussein com a emissari especial del president Reagan a Bagdad. Avui és el ministre de Defensa de George W. Bush.

—Rumsfeld? Però qui era Rumsfeld en aquell moment? Va ser una visita del tot insignificant. En tot cas, el complot dels americans començà l'any 1988, quan l'Iraq isqué victoriós de la guerra amb l'Iran. Washington pensava que després de la guerra l'Iraq estaria molt afeblit i que, per tant, seria ben fàcil convertir-lo en un país vassall. Però nosaltres no vam passar per l'adreçador.

—Els americans els van ajudar molt durant la guerra contra l'Iran. Certament, Washington sabia que l'Iraq ja havia

llançat gas tòxic contra els seus enemics però, malgrat tot, li va proporcionar imatges de satèl·lit amb les posicions iranianes. D'això, se'n diu doble moral.

—Aquesta doble moral no va ser cap excepció; fins ara és un tret cabdal de la política americana. A nosaltres ens retrauen la possessió d'armes de destrucció massiva, tot i que sahen que això no és pas cert. Alhora, no ignoren que diversos països d'aquesta part del món, com ara Israel, en posseeixen. Però als israelians ningú no els retrau que amenacen la pau mundial amb el seu arsenal d'armes il·legal.

—No oblidem que, per a Bush, l'Iraq forma part de l'eix del mal.

—No ens desviem del tema. Ens retrauen manca de democràcia i de diversitat d'opinions però, alhora, tenen aliats, també ací en aquesta regió, que no saben què vol dir parlament i en què els governants no se sotmeten a

eleccions, sinó que arriben al poder per drets de successió. I per què? Perquè a cap d'aquests països se li passa pel cap contradir els americans. Nosaltres, per contra, tenim parlament, partits i sindicats. Però Amèrica sempre ha emprat dues regles d'amidar.

—Als anys 80, els EUA permeteren que l'Iraq importara conreus de bacteris útils per a produir armes biològiques.

—No, es tracta d'un malentès. Els productes que importàrem van ser emprats exclusivament en la nostra agricultura i en la producció de queviures. La recerca nuclear de l'Iraq també ha perseguit només objectius pacífics i es troba dels anys seixanta ençà sota control de l'ONU. Fet i fet, ja els anys 1968 i 1972 l'Iraq havia signat els tractats per a la no-proliferaçió d'armes biològiques i nuclears.

—El Govern de Bush vol un canvi de règim a Bagdad. La major part dels estats

membres de les Nacions Unides s'han pronunciat en contra d'una acció unilateral; desitgen —tot i això— la desaparició de les armes de destrucció massiva. Els inspectors de l'ONU tindran lliure accés a totes les instal·lacions?

—La nostra posició pel que fa als inspectors de l'ONU és ben clara. Allò que entrebanca la seua missió és, ben mirat, l'actitud dels Estats Units i la Gran Bretanya. Miren de retardar el retorn dels inspectors. És palès que no fou l'Iraq qui va foragitar els inspectors del país l'any 1998, ni tampoc el Consell de Seguretat, sinó la secretària d'Estat del president Bill Clinton, Madeleine Albright. Han constatat una i altra vegada que l'Iraq no posseeix armes de destrucció massiva. Quan els nostres amics del món àrab i d'Europa ens pregaren que deixàrem tornar els inspectors, nosaltres vam accedir-hi sense cap mena de limitació o condició.

—Aquest consentiment també valia per als palaus de Saddam?

—Els inspectors poden buscar i escorcollar com i on vulguen. Per la nostra banda no hi ha cap problema. Els americans, per contra, cerquen fer temps fins que arribe el moment que puguen forçar una resolució que els permeta atacar l'Iraq.

—Segons unes acusacions del president Bush, l'Iraq també disposa d'avions no tripulats en condicions d'atacar Amèrica amb armes químiques.

—[Riu.] Valga'm Déu! Això ja no és ni tan sols confondre el desig amb la realitat. Bush és boig. L'únic problema és que aquest sonat porta les regnes del país més poderós de la Terra.

—Si l'Iraq no té res a amagar, per què insisteixen tant els americans a llançar l'atac?

—El conflicte dels inspectors tan sols n'és un pretext. A Bush, li interessa el petroli iraquetà. Washington prova de fer xantatge al món sencer. Entre els seus plans hi ha, primer, el colp a les reserves de la regió del Golf. El seu objectiu final és arribar a controlar tres quartes parts de tots els jaciments de petroli del món. Un Iraq independent és l'únic element que pot desbaratar aquest pla. Es considera que, ara com ara, les reserves de petroli de l'Iraq ja

Ramadan reconeix les relacions que van tenir amb els Estats Units als anys 80, però nega que els donaren armes de destrucció massiva.

són les segones en importància del món; segons les nostres recerques, aviat arribarem al primer lloc.

—L'Iraq encara no es troba del tot a soles en la seua confrontació amb els americans. Però Bagdad, cal dir-ho, no ho pot pas gaire fàcil als seus intercessors.

—Els nostres amics al món àrab i a Europa no poden deixar-se enganyar pel conflicte actual. Amèrica vol dominar el món i empeny a un conflicte tot

aquell país que mire de servir la seua independència. A tots els països que fan cara a aquest afany d'hegemonia els aconselle que facen causa comuna. Amèrica de ben segur intentarà trencar la cohesió entre nosaltres per poder, tot seguit, actuar com a àrbitre.

—El Govern federal alemany s'ha guanyat la ira del president dels EUA arran del seu rebuig a un atac en vista de la manca de proves feaents, ara com

ara. Els seus estats germans sostenen una posició tan ferma?

—La posició oficial dels estats àrabs és, certament, comparable. Si més no, això semblava a la cimera de la Lliga Àrab a Beirut i a la trobada dels ministres d'Afers Estrangers a El Caire. Ara, si em pregunta com de franca és la postura de cadascú, l'única resposta que li puc donar és: això només ho sap Al·là.

—Kuwait, per exemple, ha aprovat els plans de guerra americans.

—No m'estranya gens. Kuwait no és cap país independent, Amèrica pot fer-hi el que li vinga de gust. Però la noble postura del canceller alemany, Gerhard Schröder, ha fet efecte no solament a Europa, sinó també al món àrab. Per primera vegada s'ha fet palesa la independència de la política alemanya i s'ha deixat en clar que els alemanys no fan el joc als americans.

—Els nord-americans han acusat no fa gaire l'empresa Siemens d'haver proveït l'Iraq de productes que poden ser aprofitats per a finalitats militars.

—N'hi ha molts, d'alemanys, que han de suportar retrets absurds semblants. Això és pura enveja, perquè les empreses alemanyes tenen la major quota de participació comercial. S'hi afegeix el fet que el comissionat alemany de l'ONU per a l'Iraq ha fet uns quants retrets als americans, la qual cosa suposa un motiu afegit de les crítiques americanes envers els alemanys.

—A sobre, ara sembla que un alemany prepararà l'equip nacional iraquità per al pròxim Mundial de futbol. No podien agafar cap francès o cap rus?

—Ni pensar-hi! Tradicionalment, els àrabs tenen amb els alemanys uns lligams més estrets que amb altres nacions europees, sobretot d'ençà de les dues guerres mundials. Als àrabs no ens agrada gens recordar l'esgarriós domini colonial dels britànics i francesos. Ací, els alemanys no han estat mai una força imperialista.

—Val a dir que Alemanya no és membre permanent del Consell de Seguretat. Tenen esperances que Rússia, França o la Xina aturen els nord-americans?

—El Consell de Seguretat té, si més no fins ara, un paper més aviat secun-

dari. Anglaterra segueix els americans per raons ideològiques. França mostra un joc ambigu i, malauradament, es posarà al costat dels americans quan arribe el moment. La Xina està molt concentrada en Taiwan i Corea i deixa fer la seva als americans en les altres regions del món.

—Tan sols els queda el seu amic tradicional, Rússia?

—Rússia és la primera que pot fer cara a la superpotència del mal. En un parell de dies podria arribar una decisió en aquest sentit, probablement bastant influïda per l'actitud de Berlín. Això mostra que també els estats poden determinar individualment el curs de les coses. Si hi haguera més governs que seguiren l'exemple d'Alemanya, es bastiria un front que tindria, si més no, el mateix pes.

—Quan, després de tot, segurament arribe l'atac americà, com volen parar la maquinària de guerra més potent del món?

—En principi ja tenim l'avantatge de no ser l'agressor, sinó que és Amèrica la que ens agredeix. Tots els 25 milions d'iraquians defensaran la seua terra. Qui defensa la seua pàtria, al capdavant assolirà la victòria. La superpotència

“No trobarà ni un sol iraquità en les files d'Al-Qaida. I sí saudites, egipcis, kuwaitians i dels Emirats”

militar americana va haver de capitular també al Vietnam.

—Però, general, al Vietnam els americans hagueren d'afrontar una guerra a la jungla. A l'Iraq les guerres tenen lloc al desert.

—Cada terror té els seus paranyes. A dir veritat, ens estimariem més evitar la guerra, però si els americans s'hi entesten, ens freguem les mans només de pensar en la lluita amb les tropes d'in-

fanteria. La compenetració del poble amb el seu líder és molt forta a l'Iraq, molt més forta que aleshores al Vietnam. Ara bé, si arriba a esclatar la guerra, aquesta no es limitarà a dintre les fronteres de l'Iraq. Els interessos d'Amèrica, doncs, corren perill pertot arreu del món. Per als americans, això serà una bona lliçó.

—Això mateix van dir també Slobodan Milosevic i els talibans. Avui, el serbi s'encara amb la justícia a l'Haia, i el mul·là Omar sembla que continua amagat a les muntanyes de l'Afganistan.

—Ni Sèrbia ni l'Afganistan es poden comparar amb l'Iraq. L'Iraq no és pas un petit país qualsevol que s'agenolle davant Amèrica així com així. Això no arribarà ni si els americans arribaren a emprar armes de destrucció massiva.

—Els EUA han acusat repetides vegades l'Iraq de mantenir contactes amb Osama Bin Laden i la seua xarxa del terror, Al-Qaida.

—El món sencer sap que això és una bajanada. No n'hi ha ni rastre d'una prova. Això, només per motius ideològics, fóra impensable per a nosaltres.

—No pensa que la crida a la guerra santa contra Amèrica de Bin Laden ha tocat el nervi de molts àrabs i, així, de molts iraquians?

—L'Iraq no necessita cap mena de crida de Bin Laden. El Govern iraquità mateix escampa la lluita contra els plans hegemònics d'Amèrica i les ambicions sionistes. No trobarà vostè ni un sol iraquità en les files d'Al-Qaida. Sí que n'hi trobarà, però, tot de saudites, kuwaitians, egipcis i gent provinent dels Emirats Àrabs, tots ells estats aliats d'Amèrica.

—Els americans pensen que a Bagdad la gent els rebrà amb joia com a força d'alliberament.

—La mentalitat de l'agressor l'acosta a l'abisme i l'hi estimbarà. Per nosaltres, que vinguen. Els estem esperant.

*Olaf Ihlau
Volkhard Windfuhr
Bernhard Zand.*

© Der Spiegel-EL TEMPS
Traducció: Joan Martínez Terrones